

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๓/๒๕๕๒ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑
วันอังคารที่ ๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๖.๐๕ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา: วันน้อมสมาชิกร่วมประชุม ๑๕ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดการประชุม มีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมแต่งตั้งให้ พลตรี หม่อมเจ้าปรีดิเทพยพงษ์ เทวกุล เป็นสมาชิกวุฒิสภาในตำแหน่งที่ว่าง วันน้อมสมาชิกร่วมประชุม ได้มาอยู่ในที่ประชุมแล้ว ขอให้บัญญัติคน
“ข้าพเจ้า (ออกชื่อผู้บัญญัติ) ขอบัญญัติว่าจะปฏิบัติหน้าที่ตามความเห็นของข้าพเจ้าโดยบริสุทธิ์ใจเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของปวงชนชาวไทยที่จะรักษาไว้ และ ปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย ทุกประการ”

พลตรีหม่อมเจ้าปรีดิ เทพยพงษ์ เทวกุล: ข้าพเจ้า พลตรีหม่อมเจ้าปรีดิเทพยพงษ์ เทวกุล ขอบัญญัติว่าจะปฏิบัติหน้าที่ตามความเห็นของข้าพเจ้าโดยบริสุทธิ์ใจเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของปวงชนชาวไทยที่จะรักษาไว้ และปฏิบัติตาม ซึ่งรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย ทุกประการ

ประธานวุฒิสภา: วาระที่ ๒ กระทั่งถาม เรื่องการศึกษาประชาบาล เรื่องนทางรัฐมนตรีศึกษาธิการขอเวลาเลื่อนการตอบไปในวันที่ ๒๒ เพราะเกี่ยวข้องกับวงเสถียร

ระเบียบวาระต่อไป

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการ

โฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้
ใช้ได้แล้วค้างมาจากการพิจารณาคราวก่อน

บันทึก

เรื่อง การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่อง
ขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งสภาผู้แทนพิจารณาเสร็จแล้ว

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้
เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งเสนอโดยนายเสรี อิศรางกูร
ธอชยธาดา สมาชิกสภาผู้แทน (บริกรรมย์) ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติ
รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และตั้งกรรมาธิการวิสามัญ
ขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณา คณะกรรมาธิการได้พิจารณาเสร็จแล้วเสนอ
สภาผู้แทนเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป

ในคราวประชุมสภาผู้แทนครั้งที่ ๒/๒๕๕๒ (วิสามัญ) ชุดที่
๑ วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ ที่ประชุมสภาผู้แทนได้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ในที่สุดได้ลงมติให้ใช้
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ และให้เสนอวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไปตาม
รัฐธรรมนูญ.

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา

โดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๒

หลักการ

เพื่อให้ใช้เครื่องขยายเสียงให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และเหมาะสม
และให้ใช้ภาษาไทยในการโฆษณา

LIRT

เหตุผล

ยอมเป็นที่ยอมรับกันอยู่ทั่วไปว่า การใช้เครื่องขยายเสียงที่ถึง
เกินสมควรนั้นก่อให้เกิดความรำคาญแก่ประชาชน จึงเห็นการสมควร
จะได้มีกฎหมายควบคุมให้เป็นการเหมาะสมขึ้น อีกประการหนึ่ง การใช้
เครื่องขยายเสียงนี้ในประเทศเอกราชทั่ว ๆ ไป ได้ห้ามมิให้ใช้ภาษาของ
ชาติอื่น นอกจากภาษาชาติของเขา พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา
โดยใช้เครื่องขยายเสียง ได้มีสมาชิกเสนอสภา ๒ ครั้ง สภารับหลักการ
การตั้งกรรมาธิการทั้ง ๒ ครั้ง ครั้งแรกกรรมาธิการได้ตั้งการห้ามใช้
ภาษาต่างคำออกให้โฆษณาได้โดยส่งคำแปลเป็นภาษาไทย สภาจึงให้
ผ่านกฎหมายฉบับนี้ไป ครั้งที่ ๒ กรรมาธิการได้แก้ไขโทษซึ่งลงแก่ผู้ใช้
ภาษาต่างคำโฆษณาหนักไป ก็อ่าคุกไม่เกิน ๖ เดือน ปรบไม่เกิน
ห้าพันบาท สภาเห็นว่าแรงเกินไปจึงให้ผ่านไปอีก

หลักการของพระราชบัญญัติฉบับนี้ยอมปรากฏชัดว่าสภาเห็นชอบ
ด้วย จึงรับหลักการทั้ง ๒ ครั้ง แต่ได้ตกไปเพราะกรรมาธิการ ด้วย
เหตุผลทั้งไกรเรียนมานั้น ข้าพเจ้าจึงได้เสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้มา
อีกครั้งหนึ่ง ได้เขียนขึ้นให้เป็นการสอดคล้องกับมติของสภา โดยให้มี
การห้ามมิให้โฆษณาภาษาต่างคำ ทั้งความประสงค์ของสภาที่ให้พระ
ราชบัญญัติฉบับนี้ตกไปเป็นครั้งที่ ๑ เพราะกรรมาธิการคัดออก และได้
ร่างกำหนดโทษผู้โฆษณาภาษาต่างคำให้น้อยลง เพื่อให้สอดคล้องกับ
ความประสงค์ของสภาที่กรรมาธิการได้กำหนดโทษไว้สูงไป สภาจึงได้
ให้ตกไปเป็นครั้งที่ ๒ นั้น ยืนยัน ข้าพเจ้าได้แก้เป็นกำหนดโทษไม่เกิน
หนึ่งเดือน ปรบไม่เกินห้าร้อยบาทซึ่งเป็นโทษที่เขา

เมื่อได้แก้ไขเสนอมานใหม่ให้เป็นการสอดคล้องกับ ความประสงค์

ของสภา จึงหวังว่าสมาชิกคงเห็นใจและรับหลักการโดยพร้อมเพรียงกัน

ร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง

พ.ศ. ๒๕๕๒

โดยที่เป็นการสมควรควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม และให้ใช้ภาษาไทยในการโฆษณา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ตั้งแต่บัดที่ออกวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ส่วนที่จะใช้ก่อนเมื่อใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้ที่จะโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า ขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้

LIRT

ในการอนุญาต ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะกำหนดเงื่อนไข ว่าด้วยเวลา สถานที่ และเครื่องใช้ของขยายเสียง และผู้รับอนุญาตต้อง ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขนั้น

มาตรา ๔ พนักงานหรือคนมาด หรือ พนักงาน ฝ่าย ปกครอง หรือ ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจ สั่งผู้โฆษณาให้เลิกเสียงลงได้ เมื่อปรากฏว่าเสียงที่ โฆษณานั้นก่อความ รำคาญแก่ประชาชน

ถ้าการโฆษณากระทำผิดเงื่อนไขตามใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงาน ดังกล่าวข้างต้นมีอำนาจสั่งให้หยุดทำการขยายเสียงนั้นได้

มาตรา ๕ การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงจะถือโฆษณายเป็น ธรรมดาโดย เว้นแต่ถ้าใดที่แปลเป็นภาษาไทยไม่ได้ จึงใช้ภาษาต่างประเทศได้

คำว่า "ภาษาไทย" นั้น ให้หมายความถึงภาษาที่ใช้ ในพื้น เมืองแห่งประเทศไทยด้วย

มาตรา ๖ พระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณา

- ๑. ของรัฐบาลหรือเทศมณฑล
- ๒. เหตุการณ์ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน หรือสมาชิก สภาท้องถิ่นของจังหวัดในภาษาไทย
- ๓. กิจกรรมของสมาชิกสภา ศาลหรือข้าราชการของเมืองใน โฆษณานับราชการไทย
- ๔. ในโฆษณาทรัพย์สินเฉพาะในเขตเลือกตั้งของสภามณฑล
- ๕. ขององค์การสาธารณะซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย

มาตรา ๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ หรือคำสั่งเจ้าพนักงานตาม
มาตรา ๕ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท และได้
พนักงานเจ้าพนักงานอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ก็ด้วย

ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสาม
เดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และได้พนักงาน
เจ้าพนักงานสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเสียก็ด้วย

มาตรา ๖ โทนายกรู้มนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด
ไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และได้มีอำนาจออกกฎกระทรวง
แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้
บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลตรีรัฐมนตรี

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด

ไทย: รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้
 เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๘๒ ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นร่างพระราช
 บัญญัติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนไหน โดยมึหลักการว่าเพื่อให้
 ใช้เครื่องขยายเสียงให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม และให้ใช้
 ภาษาไทยในการโฆษณา ทั้งนี้เหตุผลว่ายอมเห็นชอบร่วมกันชั้วไปว่า
 การใช้เครื่องขยายเสียงที่ดังเกินสมควรนั้น ก่อให้เกิดความรำคาญแก่
 ประชาชน จึงเป็นการสมควรจะให้มีกฎหมายควบคุมให้เป็นการเหมาะ
 สมขึ้น อีกประการหนึ่ง การใช้เครื่องขยายเสียงนี้ ในประเทศเอกราช
 ทั่ว ๆ ไป ได้ห้ามมิใช้ภาษาต่างชาติอื่น นอกจากภาษาชาติของเขา
 พระราชบัญญัติควบคุม การโฆษณาโดยใช้เครื่อง ขยายเสียงได้มีสมาชิก
 เสนอสภา ๒ ครั้ง สภารับหลักการทั้งกรรมาธิการทั้ง ๒ ครั้ง ครั้ง
 แรกกรรมาธิการได้คัดการห้ามใช้ภาษาต่างคำวออก ให้ โฆษณาได้โดย
 ส่งคำแปลเป็นภาษาไทย สภาจึงให้ผ่านกฎหมายฉบับนี้ไป ครั้ง ๒
 กรรมาธิการได้แก้ไขไทยของลงแก่ ผู้ ใช้ภาษาต่างคำวโฆษณาหนักไปคือ
 จำกัดไม่เกิน ๖ เดือน ปรบิไม่เกินห้าพันบาท สภาเห็นว่าแรงเกินไปจึง
 ให้ผ่านไปอีก ต่อมาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนไหนอีก ตามหลักการ
 ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ยอมปรากฏชัดว่าสภาเห็นชอบด้วย จึงขอ
 เสนอให้สมาชิกผู้มีเกียรติ ได้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า จะสมควร
 ใช้เป็นพระราชบัญญัติต่อไปหรือไม่ เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านสมาชิก
 ผู้ มีเกียรติได้พิจารณาว่าจะสมควรเป็นประการใด

๑๐.๑๐ น.

พระยาปริธานฤเบศร์: กฎหมายนี้ แต่การที่ โฆษณาไทย

ใช้เครื่องขยายเสียงหนวกหู เพราะข้าพเจ้าได้พบมาแล้วตามถนนทุกวัน เวลาไปศาลทุกแห่ง หนวกหูมาก แต่ข้อความที่ใช้ในทวิพระราชบัญญัติมากเกินไป และข้อความนั้นเกินความมากมายถึงกับเหยียบย่ำถึงสิทธิของเอกชนในเคหสถาน และในการจะใช้สิทธิโฆษณา ทำไมจึงว่าอย่างนี้ ข้าพเจ้าว่า เพราะเหตุว่ามาตรา ๒ นี้ ใช้คำว่า “พระราชบัญญัติให้ใช้บังคับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรีตั้งแต่วันที่กักจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ส่วนที่จะให้ใช้ในท้องถิ่นใดจะประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา” ที่ว่า “ให้ใช้บังคับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี” รวมทั้งบ้านข้าพเจ้าด้วย แต่กฎหมายท่านอย่าลืมนะว่าเป็นกฎหมายอาญา คือว่าถ้าคนทำผิดต้องมีโทษจำคุกหรือปรับ แต่ว่าการขยายเสียงในบ้านอย่างที่เขาใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญนั้น ถ้าหากว่าคงเกินไปแล้วมันไม่ควรเป็นความผิดถึงทางอาญา ควรเป็นความผิดในทางแพ่งซึ่งเพื่อนบ้านอาจจะร้องต่อศาลเพื่อห้ามได้ แต่ถ้าเขียนอย่างนั้นแล้วใครจะห้ามก็ไม่ได้ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๓ บอกว่าบุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในเคหสถาน ประการหนึ่ง ถ้าใครอยากมีเครื่องขยายเสียงในบ้านอย่างฝรั่งแล้ว นายจะเรียกข่าว่าเขาไม่ต้องลงไปเรียกช่างล้างหรือ เขามีเครื่องขยายเสียงอยู่ข้างบน เวลาเรียกเขาก็ใช้เครื่องขยายเสียงอย่างนั้น ถ้าตามกฎหมายของชอริบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน ซึ่งที่จริงแล้วไม่ต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงาน เพราะตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๓ บอกแล้วว่าเรามีสิทธิที่จะทำอะไรก็ตามเคหสถานของเราซึ่งไม่ถือว่าเป็นความผิดอาญา อันนี้ข้าพเจ้าขอเสนอว่าข้อความที่เขียน นกวางขวางมากกตีสติของบุคคลในเคหสถานตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๓ กตีสติในการโฆษณาของบุคคลตามมาตรา ๓๕

ซึ่งถาโหมงในย่านของเขา กฎหมายที่เขานำไปได้ผลคือ
ได้รับอนุญาต ทั่วไป ข้าพเจ้าทำอะไรในย่านข้าพเจ้าตามสิทธิเสรีภาพตาม
รัฐธรรมนูญที่ขอร้องรับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน ถ้าข้าพเจ้าช่วยเสี่ยงถึง
เกินไป ทรงกฎหมายแพ่งเพื่อนบ้านข้าพเจ้าไปขอร้องต่อศาลให้ล้มเลิก
แต่ตาม มีเครื่องขยายเสียงในย่านก็ขอร้องรับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน
งานข้าพเจ้าจึงเสนอว่ากฎหมายนี้ แต่การเขียนควรระงับกรรมวิธีการ
พิจารณาโดยคำเสียก่อน ควรจะใช้ว่าในศาลสาธารณะ คือเขียน
ไว้ในมาตรา ๒ คือทำให้ใช้บังคับในจังหวัดพระนครและจังหวัดอื่น
เฉพาะที่ศาลสาธารณะที่โหวกเหวกโหวกเหวกกันนั้นแหละ

๑๐.๐๖ 11.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช : ข้าพเจ้าเห็นด้วยในหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้และขอสนับสนุน ส่วนที่ท่านสมาชิกโกล่าวเมอ
กนนั้นถ้าหากการระงับไปอย่างที่ท่านว่า โกล่าวคือว่ากฎหมายไปขัด
สิทธิเสรีภาพของคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย แต่ว่าความ
ขบขันของพระราชบัญญัติ ท่านจะเห็นได้ว่าไม่ได้ขัดสิทธิเอกชน
ความเคสสถานเลย ภัยเหตุจากความในมาตรา ๓ ซึ่งเป็นขบขัน
สำคัญ พระราชบัญญัติโกล่าวห้ามเฉพาะการโฆษณาเท่านั้นเอง
ตัวอย่างที่ท่านสมาชิกโกล่าวเมอกน.เป็นต้นว่า นายเรยกขาวเช่นนี้
เป็นการโฆษณาไม่ หรือมีเครื่องขยายเสียงในย่านก็ไม่ได้เป็นการ
โฆษณา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกโกล่าวเมอกนนั้น
บางทีจะไม่ถูกต้องของกฎหมายในที่นี้ แต่ว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าสงสัย
อยู่คือหนึ่ง คือในมาตราท้ายของพระราชบัญญัติคือมาตรา ๘

ความว่า "ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษา
 การตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงและคำสั่ง
 ปรึกษาเจ้าพนักงานปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้" ข้าราชการซึ่งสืบ
 ประการแรกก็คือทำไมมอบให้นายกรัฐมนตรีรักษาตามพระราชบัญญัติ
 นี้ มีนโยบายอย่างไร เพราะเหตุที่ได้เอาพระราชบัญญัตินี้ไม่มีอะไรที่
 เกยวักกับนายกรัฐมนตรีเลย ทำไมนายกรัฐมนตรีจะมารักษาการตาม
 พระราชบัญญัตินี้ นั่นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ถ้ากฎหมายนั้นผ่านไปคงบอกเจ้าพนักงานเมื่อ
 ใดแล้ว รัฐบาลไม่มีนโยบายจะไปเรียกค่าธรรมเนียมในการที่จะมา
 จดทะเบียนใดเลย ข้าราชการคิดว่ากิจการทั้งหลายที่เราได้ มีการจด
 ทะเบียนและอนุญาตกันโดยปรกติก็ต้องมีค่าธรรมเนียมด้วย โดยเฉพาะ
 อย่างนี้ กิจการโฆษณาเป็นการทำกำไร เช่นการสมัครอย่างขงก
 รัฐบาลจะต้องมีอำนาจในการออกกฎกระทรวง วางอัตราค่าธรรมเนียม
 แรงความ ในกฎหมายนั้นหาได้มีเช่นนั้นไม่ ข้าราชการจึงอยากจะถาม
 รัฐบาลว่ามีนโยบายจะไม่เก็บค่าธรรมเนียมอย่างนั้นหรือ ที่มีนโยบาย
 เช่นนั้นเพราะอะไร

๑๐.๑๕ น.

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด
 ไทย: ข้าราชการจะขอตอบคำถามของท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติคนที ๒ คือ
 รองท้าวว่าทำไมจึงให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ
 นี้ รวมกันกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ข้าราชการทั้งสองทางควรมี
 โฆษณาการนั้นขึ้นอยู่กับสำนักนายกรัฐมนตรี และขึ้นกับ นายกรัฐมนตรี

เพราะฉะนั้นจึงได้มีหน้าทฤษฎีการทามพระราชบัญญัติกันด้วยตำแหน่งหนึ่ง
ส่วนค่าธรรมเนียมเวลานเราได้เก็บอยู่แล้วทางกรมโฆษณาการ ได้ถือการ
เก็บค่าธรรมเนียมอยู่เช่นปรกติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้กำหนดค่า
ธรรมเนียมเพิ่มเติมขึ้นอีก

๑๐.๒๐ น.

นายสง่า วรรณศิษฐ์: กระผมขอสนับสนุนตามความเห็นของ
ท่านสมาชิกคนแรก เนื่องจากว่าในเรื่องเครื่องขยายเสียงนั้นเขาควร
จะทำได้ เพราะเหตุตามกฎหมายตกลงไว้แล้วว่ามีอำนาจลงโทษอะไร
ส่วนหนึ่ง อีกอย่างหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติฉบับก่อนหน้าว่า
ถ้าหากจะมีเครื่องขยายเสียงแล้ว ต้องใครขออนุญาต ท่านเจ้าพนักงาน
อาจมีอำนาจสั่งให้ผู้โฆษณาเลิกเสียงให้หยุดลงก็ได้ ลักษณะตามเครื่อง
ขยายเสียงก็เป็นตัวกันทั่วๆ แล้วว่า กัมภีร์หรือเขาหรือแรง ในขณะ
เจ้าพนักงานมาให้เขาก่อน แล้วผ่านไปแล้วให้แรงก็แรง เพราะฉะนั้น
เห็นว่าพระราชบัญญัตินี้จะควบคุมไม่ถึง และคิดว่าจะไม่มีประโยชน์
อะไร ถ้าหากว่าทางรัฐบาลได้เตรียมพร้อมสำหรับเครื่องขยายเสียงมี
ขึ้นโดยท่านนั้นท่าน มีสิ่งบังคับก็พอจะเป็นไปได้ เพราะฉะนั้น
ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับผมเห็นว่าเกรงว่าจะบังคับไปไม่ได้ตามความ
มุ่งหมาย.

๑๐.๒๑ น.

พระยาสุริยานุวงศ์ประวัติ: กฎหมายในการควบคุมขยายเสียง
นี้ หลักการที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายมาแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นช่วยด้วยว่า
หลักการดี แต่ว่ามีข้อสงสัยอยู่บางมาตรา เช่นมาตรา ๓ กำหนด

เรื่องอื่นว่าด้วยเวลา คือเวลาที่ระโหมะมาขยายเสียงจะเอาเวลาใด
 ึ่งเป็นการสมควร เพราะโรคที่ข้างที่กได้สังเกตมาแล้ว โดยมากที่
 ขยายเสียงก็มักขยายตอนเช้าหรือตอนบ่าย ซึ่งเป็นที่ราคาญแก่ผู้สัญจร
 ไปมา และเป็นการชักชวนแก่การจราจรด้วย ซึ่งประชาชนจะไปมาก
 ไม่ได้ขึ้นสัญญาณต่าง ๆ การขยายเสียง ต้องอยู่ในสถานที่ชุมชน
 ึ่งจะมีประโยชน์แก่ผู้ทำการขยายเสียง ใช้แต่เท่านั้นในมาตรา ๔
 ึ่งเกี่ยวกับอำนาจของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจสั่งให้เลิกการขยายเสียงได้ การ
 ขยายเสียงที่จะให้หมั่นเขาทำไรนั้น การขยายเสียงนั้นขยายเขาก็
 ไม่ได้ประโยชน์ ถ้าตั้งเป็นที่ราคาญแก่ประชาชน ทนว่าตั้งอำนาจ
 ึ่งพนักงาน เจ้าพนักงานมี ๓ จำพวก คือพนักงานเจ้าหน้าที่เจ้าพวก
 ึ่ง พนักงานฝ่ายปกครองจำพวกหนึ่ง และเจ้าหน้าที่ตำรวจอีก
 ึ่งประเภทหนึ่ง รวมสามประเภทด้วยกัน ถ้าหากว่านายอำเภอหรือเจ้า
 ึ่งพนักงานปกครองไปบอกว่าขยายเสียงนี้ตั้งเกินไป ให้เขาลงโทษ เจ้า
 ึ่งของขยายเสียงไปเชิญนายตำรวจ นายตำรวจบอกว่าไม่ตั้ง พอสมควร
 ึ่งแล้ว เป็นการชกกันในตัวเจ้าพนักงานทั้งสองฝ่าย แล้วคดีนี้เมื่อ
 ึ่งถึงศาล ศาลจะฟังเจ้าพนักงานปกครองเป็นหลักหรือเจ้าพนักงานตำรวจ
 ึ่งเป็นหลัก แล้วการสั่งก็ไม่ปรากฏในกฎหมายนี้เลยว่า ให้สั่งด้วยวาจา
 ึ่งหรือลายลักษณ์อักษร ใช้แต่เท่านั้นในความที่ปรากฏสุดท้ายของมาตรา ๔
 ึ่งบอกว่า เมื่อประชาชนได้รับความราคาญแล้วจะไปร้องฟ้องต่อเจ้าพนักงาน
 ึ่งได้ แต่ให้ปรากฏก่อนว่าประชาชนได้รับความราคาญแล้วให้ไปร้อง
 ึ่งฟ้องต่อเจ้าพนักงาน ึ่งจริงอยู่ในกฎหมายนี้อำนาจให้รัฐมนตรีออก
 ึ่งกฎกระทรวงได้ เพราะฉะนั้นการออกกฎกระทรวงถ้าปรากฏในแม่บท
 ึ่งที่เกี่ยวข้องแล้วก็จะสะดวกแก่ทั้งสองฝ่าย

๑๐.๒๔ H.

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: การที่สมาชิกผู้มึ่เกียรติมีข้อสงสัยเป็นขางประเภทซึ่งท่านบอกว่า เวลาที่กำหนดเวลาขยายเสียงเวลาไหนและที่ ๆ จะให้โฆษณาขยายเสียง เรืองน การกำหนดเวลานั้นอาจยกได้ต่อไปอาจ กำหนดไว้ในกฎกระทรวง หรือคำสั่งอีกอันหนึ่งก็ได้ เพราะฉะนั้นทางเจ้ากระทรวงจะได้พิจารณาต่อไป

นอกจากนี้ ในมาตรา ๔ ที่ท่านสงสัยว่าในการที่ติดเสียงลง ได้อย่างไรนั้น ในรื่องนทางเทคนิคของวิทยุกระจายเสียงนั้นจะได้มี กฎกระทรวงหรือ มีระเบียบการอย่างใด ว่าการใช้เครื่องขยาย เสียงไฟฟ้า ก็ตลอดที่ใช้กับเครื่องขยายเสียงทั้งเท่าไร เป็นเทคนิคของการกระจาย เสียง ซึ่งเจ้าหน้าที่วิทยุมีความรู้ ในทางนั้นจะได้กำหนด ขอให้เข้ใจเสียอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจะว่าอย่างใดเป็นเสียงดังหรือไม่ดัง นั้น จึงเป็นเรื่องเสียง ซึ่งใช้กำหนดอยู่ในกรณีขยายเสียงนั้น

นอกจากนี้แล้ว ท่าน สมาชิก ผู้มึ่เกียรติอีก ท่านหนึ่ง คือ คุณสง่า วรรณศิษย์ ท่านสงสัยว่าจะใช้ไม่ได้ประโยชน์เพียงพอ ในรื่องนก็อยู่ในรื่องกฎหมาย จะเขียนให้คลุมหมกทุกอย่างเพื่อจะใช้ประโยชน์ได้ทุก อย่างและให้ได้ผลทุกอย่างหรือลดน้อยลงทุกอย่างได้ก็ยากที่สุดที่จะได้ ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง จึงได้มีกฎหมายตราไว้ ให้ ใช้กฎกระทรวง ให้เจ้า กระทรวงออกกฎกระทรวงนั้นใช้ปฏิบัติ เพราะเรืองที่เราจะต้องออก กฎกระทรวงนั้น ก็มีหลายเรือง เพื่อให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและให้ เรือง ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติกันด้วย

๑๐.๒๖ H.

พลตรี พระอุดมโยธาธิบดี: ท่านที่สมาชิก ๒ ท่านได้กล่าว

แล้วในคนหลังนั้น ขอสงวนเพิ่มเติมคือทักทวงเพิ่มเติมจนออก คือว่า
 ความในมาตรา ๒ ก็ปรากฏชัดให้ใช้ครั้งแรกนั้นในเขตพระนครและธนบุรี
 แต่เจตนาของหลักการและเหตุผลที่เขียนมา มุ่งเอาให้มีระเบียบเรียบร้อย
 ใช้ภาษาไทยเป็นเจตนาจ้างอันแรงกล้ามุ่งหมายหนักไปในทางรำคาญมาก
 กว่าอื่น ก็เมื่อหนักไปในทางรำคาญแล้วทำไมระคลุมห้ามทั้งจังหวัด
 พระนครและธนบุรีเสียเล่า เพราะจังหวัดธนบุรี ถ้าเอกชนนอกซึ่งอยู่
 อย่างชนบทหรือเหมือนบ้านนอกทั่วไป ก็ไม่มีความจำเป็นจะต้องห้าม
 ทั้งจังหวัด เพราะในมาตรา ๒ นั้น ถ้าจะเขียนให้ถูกต้องตามความประ
 สงค์แล้ว ก็ควรจะเขียนว่าให้ใช้ในเขตเทศบาลทุกแห่งอันเป็นแหล่งชุม
 มุมนานทั้งประเทศ แต่นั่นไม่ได้เขียนเช่นนั้นเพราะเหตุใด จึงขอเรียนถาม
 ในข้อ ๑

ข้อ ๒ อนุญาตนั้นที่กำหนดในเงื่อนไขเขียนไว้มี ๓ ประการ คือ
 กำหนดด้วยเวลาและสถานที่และเครื่องอุปกรณ์การขยายเสียง เมื่อผู้
 มีอำนาจอนุญาตให้ผู้นั้นขยายเสียงใดแล้ว ก็สมควรที่จะกำหนดขนาด
 เสียงให้เสียเปรียบกว่าคนอื่นเสีย ทนขนาดเสียงไม่ขงคยไว้ แต่มี
 ในมาตรา ๔ อีกมาตราหนึ่ง ไปเห็นเขาหรือฟังเขาจึงมีอำนาจห้าม
 การห้ามเช่นนี้เขาพบเห็นว่าอาจไม่ทันการ เพราะเครื่องขยายเสียงบาง
 แห่งก็ใช้ในเวลานั้นๆ บางทีชั่วโมงครึ่งชั่วโมงแล้วก็เลิกใหม่ กว่า
 จะรู้ว่าเสียงดัง ก็ว่าจะพิสูจน์ใครว่าเสียงดังควรให้เลิกเสียก็เสียไปไหนๆ
 เสียแล้ว อย่างนั้นไม่ทันการกัน จึงสงสัยเป็นประการที่ ๒ ว่าทำไมจึง
 กล่าวไว้คนละทาง น่าจะให้ผู้อนุมัตินั้นกำหนดเงื่อนไขเสียงนั้นไปในตัว
 เสีย การทำอย่างนี้ไม่ทันแน่ๆ จึงสงสัยว่าที่เขียนเช่นนั้นเป็นเพราะ
 เหตุใด

กฏหมายมาจากสมาชิก สมาชิกถนัดสิทธิของตัวเองเวลาเลือกทั้งแล้วมีอำนาจเหนือได้หมด รู้สึกว่าไม่ค่อยจะงามเพราะตัวของตัวเขียนกฏหมายเพื่อตัว ไม่ค่อยจะงามว่าช่วยมารยาท ถ้าเขียนเช่นคนอื่นเขียนให้ได้ แต่ผู้แทนเขียนกลายเป็นว่ากฏหมายเพื่อตัว ถ้าหากว่าเบ็ดขุ่นมีก็ตามมาตรฐานและข้อ ๒ ข้อ ๓ ไ้แล้ว ก็ระดมกันว่าข้ออื่นก็ควรจะมีอีกได้อีกหลายอย่าง เช่นหลักสำคัญในทางพุทธศาสนาที่จะประกาศยกย่องให้ความรู้ความคิดในเรื่องหลักใหญ่ๆ แต่ก็ทำไม่ได้เหมือนกัน ถ้าหากว่าจะมีลู่ทาง ผู้แทนทำได้ ก็ระดมเห็นว่าการที่เขียนกฏหมายให้สิทธิอย่างนี้ไม่สู้จะเหมาะกระมัง จึงขอประธานเรียนถาม ๓ ข้อ

๑๐.๓๒ น.

นายพัน สุพรรณสาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ : กระผมใคร่จะขอกราบเรียนความมุ่งหมายของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้คือ ความมุ่งหมายนั้นเกี่ยวกับการโฆษณาในถนนหนทาง เจียวราว และใช้บังคับเฉพาะการโฆษณา คงไม่ใช่บังคับถึงกรณีเช็คอะไรก็อะไรเกี่ยวกับเครื่องขยายเสียงในบ้าน แต่ถ้าโฆษณาแล้วกฏหมายนี้จริงจะใช้บังคับ

ในหลักการประการที่ ๒ ก็คือว่า โฆษณาเสียงดังเกินสมควร แล้วเจ้าพนักงานก็อาจห้ามได้ ทันท่วงที ถึงสมควรได้เชิญเจ้าหน้าที่ทางกรมโฆษณาการมาปรึกษาหารือแล้วก็จะได้กำหนดเสียงลงไป จะทำอย่างที่ท่านสมาชิกท่านนั้นไม่ได้ เพราะเครื่องขยายเสียงมีอยู่หลายชนิดจะยกเอาหลักอะไรแน่นอนที่จะกำหนดเสียงหรือค่าที่วางเกินสมควรแค่ไหน กำหนดอย่างตายตัวไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราจึงเขียนไว้ว่าให้นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่หรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เพราะเราคิดว่าชั้นผู้น้อย

จะไปข้างไปแล้ว จึงกำหนดให้เป็นข้าราชการชั้นสูงที่จะไปห้ามได้
 สำคัญก็มีตนเอง นอกจากนั้นท่านบอกว่าผู้แทนเขียนเพื่อตัว
 เอง ที่จริงกฎหมายไม่ได้แสดงออกอย่างชัดแจ้งว่าผู้แทนราษฎรเขียน
 เพื่อตัวเอง เขียนเพื่อส่วนรวม มาตรา ๒ ก็เขียนไว้ชัดแล้วตามแบบ
 คือว่าในชั้นต้นเราจะใช้ในจังหวัดพระนครนบุรีก่อน ถ้าปรากฏข้อเท็จ
 จริงในจังหวัดอื่น ๆ ซึ่งก่อกวนความรำคาญของประชาชนชั้นอื่น ก็จะได้
 ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา แต่ว่าจะไปใช้ในเขตหรือนอกเขตเทศบาล
 นั้น ผมคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องเขียนไว้ เพราะเวลานี้ปรากฏว่าพวกเขา
 ยานำเครื่องขยายเสียงไปใช้ในจังหวัดต่าง ๆ แต่ยังไม่ทราบข้อเท็จจริง
 แค่นั้นที่สุดในกรุงเทพฯ คือใช้ที่กรุงเทพฯ ก่อน แต่ถ้าปรากฏข้อเท็จ
 จริงว่าก่อความรำคาญ เราก็ประกาศเป็นจังหวัด ๆ ว่าควรจะใช้ในที่ใด
 ผมคิดว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร อีกประการหนึ่งมุ่ง
 หมายถึงมาแต่สภาชั้นต่ำก็มุ่งหมายในสาระสำคัญที่ว่า การโฆษณา
 ในท้องถนนหลวงใช้ภาษาต่างคำ ซึ่งเราไม่ทราบว่าเขาโฆษณาอะไร
 อาจจะเป็นการโฆษณาการเมืองก็ได้ การขายยาก็ได้ ก็ต้องบังคับให้
 โฆษณาเป็นภาษาไทย นี่เป็นวัตถุประสงค์ประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้

๑๐.๓๕ น.

พระยาอรรถกรมมณฑุต : พระราชบัญญัติคนเมื่อแรกเสนอมานี้
 ครั้งแรก ผมคิดว่าหลักการดี เพราะเหตุว่าตามกติกาอันในหลักการ
 และเหตุผลของสภาผู้แทนก็บอกว่าสภาได้เคยรับหลักการมาแล้ว ๒ ครั้ง
 แต่ยังไม่เคยมาสะกิดใจว่าการรับหลักการแต่ก่อนๆ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ
 ฉบับเก่า ไม่ใช่รัฐธรรมนูญถาวร เพราะฉะนั้นผมจึงพลิกกลับมาตรา ๓๕ ก็

เกิดมีความสงสัยว่า สิทธิในการโฆษณา รัฐธรรมนูญใหม่กับรัฐ
 ธรรมนูญเก่าตรงกับหลักการใดบ้าง เมื่ออ่านดูแล้วก็รู้สึกว้าวกิน คือ
 รัฐธรรมนูญฉบับเก่านั้นบอกว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพวิบริดในการพูด
 การเขียน การโฆษณาภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย คือว่าจะออกกฎ
 หมายอย่างไรอย่างหนึ่งจำกัดกิจการเหล่านี้ก็ได้อีก แต่รัฐธรรมนูญ
 ฉบับใหม่ไม่เป็นเช่นนั้น มีวรรค ๒ ของมาตรา ๓๕ บอกว่า การจำกัด
 เสรีภาพเช่นว่านี้จะกระทำก็แต่โดยบัญญัติ ของกฎหมาย เฉพาะเพื่อคุ้มครอง
 เสรีภาพของบุคคลอื่นหรือเพื่อหลีกเลี่ยงภาวะคับขัน หรือเพื่อรักษา
 ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกัน
 ความเสื่อมทรามของ ประชาชน มี ๔ ประการเท่านั้นที่จำกัดเสรีภาพ
 เสรีภาพของการโฆษณา รัฐธรรมนูญให้ ไว้เท่ากับเสรีภาพในการพูด
 การเขียน คือจะโฆษณาออกหนังสือพิมพ์ก็ได้ การใช้วิทยุกระจายเสียง
 ก็ก็เป็นโฆษณาเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเมื่อกระผมมาอ่านรัฐธรรมนูญ
 ประกอบกับหลักการกับข้อ กับพระราชปวารณแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้
 ก็รู้สึกสงสัยว่าเราจะออกได้โดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ คือจริงอยู่
 ตามหลักการที่ ขันตกมาปรากฏว่า เพื่อให้ ใช้เครื่องขยายเสียงให้ เป็น
 ระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม และให้ ใช้เฉพาะ ในการโฆษณา นี้ตรงกับ
 ข้อของพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติออกว่าร่างพระราชบัญญัติ
 ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ควบคุมการโฆษณาไม่ใช้
 ควบคุมเครื่องขยายเสียง จึงมีปัญหาที่จะพิจารณาให้ ละเอียดต้องแก้ว่า
 อาศัยรัฐธรรมนูญได้หรือไม่ นอกจากนั้นตามพระราชปวารณก็เป็นเช่น
 เดียวกับข้อพระราชบัญญัตินี้ โดยที่เป็นการสมควรควบคุมการโฆษณา
 โดยใช้เครื่องขยายเสียงให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม และให้

ใช้ภาษาไทยในการโฆษณา ถ้าหากว่าวัตถุประสงค์แห่งพระราชบัญญัติ
 นี้ได้เป็นไป & ประการตามรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้เราก็รับหลักการอย่าง
 ใด แต่เราพิจารณาถนัดกว่าข้อความที่เสนอมานหรือเหตุผลของที่มา
 รัฐธรรมนูญมาตรา ๓๕ วรรค ๒ นหรือเปล่า คือข้อความในกว้างได้
 ออกไปเพื่อคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลอื่นหรือไม่ ในข้อนี้ไม่ได้คุ้มครอง
 เสรีภาพ คือ เป็นการกีดกันความคับขัน การโฆษณาไม่ทำให้ผู้ใดเสียเสรี
 ภาพ เพื่อหลีกเลี่ยงภาวะคับขันหรือ เปล่า ข้อนี้มองไม่เห็น และเหตุผล
 ของพระราชบัญญัติก็ไม่มีไว้ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรม
 อันดี ข้อนี้ใกล้เคียงหนอยกว่าคำว่าความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดี
 นั้นมันเป็นเรื่องกว้างกนกับระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม คือจะทำให้
 เสื่อม ทรามความ สงบเรียบร้อย ของประชาชนไม่เหมือนกับเราให้รักษา
 อะไรให้เป็นระเบียบเรียบร้อยทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครทำความไม่สงบ แต่ความ
 สงบเรียบร้อยไม่ใช่เราจะรักษาหรือทำอะไรให้เป็นระเบียบเรียบร้อย แล้ว
 เป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยเสมอไป ไม่ใช่อย่างนั้น คือความสงบ
 เรียบร้อยเป็นคำในกฎหมาย อย่างที่ตรงกับภาษาอังกฤษเรียกว่า พับ
 ลิคออร์เคอร์ หรือ พับลิกพีซ ที่มันมาถนัดข้อที่ ๔ เพื่อยังกันความ
 เสื่อมเสียทางจิตใจของอนุชน ข้อนี้อาจเป็นไปได้ ถ้าการโฆษณาเป็นไป
 ในทางนั้น แต่ทว่ากฎหมายที่ระออกซัดกับรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๕ เรา
 ต้องฟังระมีถระจริงก็ เพราะเหตุว่าถ้าเราจะตั้งการวัตถุประสงค์อัน
 ใญ่ เช่นว่ายังกันความเสื่อมเสียทางจิตใจ เราจะต้องกล่าวลงไป
 เหตุผลและหลักการอย่างชัดแจนว่า เพื่อควบคุมการโฆษณาในทางที่
 เป็นไปได้ แต่เมื่อได้พิจารณาเหตุการณ์ตามความรู้สึกในเหตุผลตามหลัก
 การนั้นไม่ได้กล่าวเช่นนั้นเลย บอกว่าเพื่อยังกันความรำคาญที่จะเกิด

จากเครื่องวิทยุกระจายเสียงประการเดียว แต่ความจริงในการทำให้
 ช้องกันความรำคาญนี้ เอกชนที่มีสิทธิอยู่แล้ว คือว่าเมื่อทำเสียงซนที่
 หน้าบ้านผู้ใด ก็มักกฎหมายแพ่ง ทำเวลากลางคืนก็มักกฎหมายอาญา
 เพราะฉะนั้นเมื่อได้พิจารณา เหตุผล และ หลักการโดยอาศัยข้อพระราช
 บัญญัติและโดยอาศัยพระราชปรารภแล้ว กระผมคิดว่าเราจึงรับหลักการ
 แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้ เพราะกว้างขวางเกินไป ไม่ตรงกับ
 รัฐธรรมนูญระบุไว้ในมาตรา ๓๕ วรรค ๒

นอกจากนั้น เมื่อกล่าวถึงข้อความที่มีในพระราชบัญญัติ กระ
 ผมคิดว่ายังมีเหตุผลที่ควรคิดว่าฉัตรรัฐธรรมนูญอีกมาตราหนึ่ง คือรัฐ
 ธรรมนูญที่ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย คือมาตรา ๒๗
 บอกว่า บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย ชำนันตรีศักดิ์โดยกำเนิดก็
 โดยแห่งศักดิ์ หรือโดยประการอื่นใดก็ดี ไม่กระทำให้เกิดเอกสิทธิ์
 อันใดเลย อย่างกระผมเป็นสมาชิกวุฒิสภาอย่างนี้ก็ไม่ควรมีเอกสิทธิ์
 เห็นอยู่ อันใดเลย ทั้งนี้ว่าจะออกกฎหมายให้เหมาะใดหรือไม่ ถ้าคิด
 ว่าให้กระผมมีอะไรเห็นประชาชน ก็เป็นการฉัตรรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ขอให้
 ดูว่ากฎหมายนี้ให้เอกสิทธิ์อย่างไรบ้าง ขอให้พิจารณามาตรา ๖ พระ
 ราชบัญญัตินี้ ไปรคอย่าลืมนึกถึงการและช้องกันความรำคาญไม่ให้
 ประชาชนได้รับรำคาญ แต่พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้เน้นในการโฆษณา
 เฉพาะเทศบาลและรัฐบาล เพราะฉะนั้น เทศบาลและรัฐบาลก็ทำควม
 รำคาญให้แก่ประชาชนได้ อย่าลืมนึกว่าเทศบาลหรือรัฐบาลเป็นนิติบุคคล
 ก็อาจรบกวนอำนาจไม่ได้พักเอง คือให้คนนอนพัก เพราะฉะนั้นคนที่เป็น
 ผู้แทนรัฐบาลได้รับเอกสิทธิ์ตามมาตรา ๖ นี้ไม่ได้ทำควมรำคาญให้แก่
 ประชาชน

ในข้อ ๒ ในการหาเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน หรือ สภาท้องถิ่นซึ่งมีชื่อเป็นภาษาไทย ในข้อนี้กระผมคิดว่าไม่ควรให้ เอกสิทธิอย่างเดียวกัน เพราะมีกฎหมายอยู่แล้ว มีวิถีทางอย่างอื่นที่ จะให้ชื่อเป็นไปเพียงพอแก่ความประสงค์

ข้อ ๓ กิจการของสมาชิก รัฐสภา หรือสมาชิก สภา ท้องถิ่น ซึ่งมีชื่อเป็นภาษาไทย ข้อนี้กระผมคิดว่าไม่ควรเลยที่เดียว จะเห็น ได้ชัดว่า เป็นการให้ เอกสิทธิ แก่เอกชนอื่นใด เหนือ พ่อค้า หรือใคร ทั้งหมด แม้พระภิกษุที่ท่านเทศน์ให้แก่ประชาชนด้วยซ้ำ ซึ่งในการ เทศน์นั้น เพื่อสั่งสอนชาวบ้านหรือชาวไทยที่มาอยู่ในประเทศไทยก็สอน ไม่ได้ ส่วนสมาชิกรัฐสภาตามนี้ให้เอกสิทธิ อย่าง กว้างขวางเหลือเกิน ไม่ให้บังคับแก่กิจการของสมาชิกรัฐสภา อะไรเป็นกิจการของสมาชิก รัฐสภา กระผมคิดว่าคงจะเถียงกันไม่ได้ไม่สิ้นสุด คงไปช่วยอะไร กิจ การอะไรต่าง ๆ เป็นกิจการของรัฐสภาทั้งนั้น เพราะฉะนั้น ถ้าให้เอก สิทธิอย่างนั้นแล้ว ก็เป็นการที่เราจะ บังคับให้สมาชิกรัฐสภาท่านไป ทำความวิภาดาญอย่างหนึ่งอย่างใดแก่ประชาชน เพื่อทำกิจการอย่างหนึ่ง อย่างใดของท่านทั้ง ๆ ที่ท่านทำดี กระผมคิดว่าไม่เป็นการสมควร เพราะว่าอย่างอื่นก็ทำได้ นอกจากนั้นการที่ ไทยกเวนแก่กิจการนี้ ไม่ใช่หมายความว่าให้แก่ตัวท่านเอง คือคนหนึ่งคนใดไปทำ คนนั้นก็ พลาดยได้เอกสิทธิไปด้วย กระผมไม่เชื่อเลยว่าสมาชิกรัฐสภาจะไปกระ ทยาลเสียงคามถนน ส่วนในโรงมหรสพเป็นสิ่งสำคัญ แต่ก็ไม่ควรให้ เอกสิทธิเหมือนกัน

ในเรื่ององค์การสาธารณในข้อนี้ องค์การสาธารณเป็นคำสั่ง ในกฎหมายเรายังไม่รับรองว่า หมายความว่าอะไร จึงอยู่ที่ถาม

หนังสือที่เราเขียนหรือเรียนกันก็ หรือคามที่ ใช้กันคามภาษาหนังสือ
 อรรถา หรือในหนังสือราชการก็ใช้้อย่าง ถ้าพูดถึงใครก็หมายถึง
 ถึงของการนั้น และถ้าตามกฎหมายแล้วยังไม่ทราบว่าจะหมายความว่า
 ว่าอย่างไรที่เกี่ยวข้อง ในศาลฎีกาก็พยายามมาเป็นเวลาเกือบ ๑๐ ปี
 พยายามจะคดีค้านออก ซึ่งท่านรัฐมนตรียุติธรรม ก็เป็นพยานได้
 นอกจากนั้นในภาษาไทยการที่เราจะให้ โฆษณาได้ก็แต่ภาษาไทย กระผม
 ก็เกรงว่าจะเป็นการขัดกับรัฐธรรมนูญเหมือนกัน เพราะไม่เข้ากับวรรค
 ๒ แห่งมาตรา ๓๕ คือการที่พูดภาษาไทยหรือภาษาต่างประเทศไม่
 ได้ก็หรือคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่ได้หลีกเลี่ยงภาวะภัยชั้น
 ไม่ได้รักษาความสงบเรียบร้อย ถ้าสมมติว่าท่านจะไปเทศน์สั่งสอน
 เพื่อจะให้คนอื่นเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ซึ่งอาจจะเป็นคนต่างก้าว
 ก็ทำไม่ได้ และก็ยังกันความเสื่อมทรามจิตใจของประชาชนก็ไม่
 ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ เราควรจะขึงกันเหมือนกัน คือว่าผู้ชน
 ที่เป็นชาวต่างประเทศก็ควรได้รับคำชี้แจงภาษาต่างประเทศได้ เพราะ
 ฉะนั้นผมคิดว่า วัตถุประสงค์ในข้อที่จะห้ามภาษาไทยนี้ไม่ต้องด้วยรัฐ
 ธรรมนูญมาตรา ๓๕ วรรค ๒

ท่านกระผมขอเรียนต่อไปอีกข้อหนึ่งว่า สำหรับพระราชบัญญัติ
 ออกไปแล้วก่อให้เกิดผลร้าย คือว่าอย่างนี้ ทมอรรถการโฆษณา
 ในลัทธิประชาธิปไตยนั้นยอมทั้งนี้ทั้งสองฝ่าย แต่ว่ามาให้เอกสิทธิแก่
 ฝ่ายหนึ่ง ให้เอกสิทธิแก่รัฐบาลก็ดี เทศบาลก็ดี สมาชิกสภาผู้
 เพราะเหตุที่ว่าได้ทำความรำคาญให้แก่ผู้อื่นได้ ประชาชนก็ได้ แต่ทาง
 ประชาชนถูกห้ามไม่ให้ทำในกิจการอย่างเดียวกัน เพื่อเป็นการตอบแทน
 กระผมก็คิดว่าอันนี้ผลลัพท์ประชาธิปไตย ถ้าหากว่าเช่นนี้ทำไมเล่าจะ

ปล่อยให้มีความรำคาญเช่นนี้หรือ ผมคิดว่าเราควรแก้ไขได้ โปรดอย่า
 ใช้การควบคุมการโฆษณา คือคล้าย ๆ กับควบคุมส่วนหนึ่งส่วนใดให้
 มีการจดทะเบียน ให้มีการเรียกค่าธรรมเนียมตามนั้น นอกจากนั้นข้อ
 สุกท้ายที่กระผมอยากจะกราบเรียนอีกข้อหนึ่ง การโฆษณาทำได้ทั้งการ
 เขียน การพูด การออกหนังสือพิมพ์ การทิ้งใบปลิว ถ้าหากว่าคน
 ใบปลิวภาษาต่างประเทศก็ไม่ห้าม ทำไมเวลาพวกต้องพูดเป็นภาษาไทย
 ขอนผมยังไม่เข้าใจ ภัยพิวเหตุผลคงที่กราบเรียนมาน ถ้าหากว่าหลักการ
 นั้นน่าจะชักจูงรัฐธรรมนูญ

๑๐.๕๐ น.

พระมณูภาณวิมลศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม:
 ตามที่ท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติได้คัดค้าน ว่าหลักการ แห่งกฎหมายนี้ จะผิด
 รัฐธรรมนูญหลายมาตรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรา ๓๕ ที่บอกว่าบุคคล
 ย่อมมีเสรีภาพในการโฆษณา ในข้อนี้รัฐบาลเห็นว่าในวรรค ๒ แห่ง
 มาตรา ๓๕ นั้นเองก็ได้บอกแล้วว่า การจำกัดสิทธิเสรีภาพเช่นว่านยอม
 จะกระทำได้โดย ขยายบัญญัติ แห่งกฎหมาย ที่คุ้มครอง เสรีภาพ ของ ผู้อื่น
 ประการหนึ่งกับประการอื่น ๆ ก็จะได้อธิบายความสำคัญ เสรีภาพของบุคคล
 อันนั้นท่านจะเห็นได้ง่าย ๆ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือมาตรา ๓๑ แห่งรัฐ
 ธรรมนูญนั้นเองบอกว่าบุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในร่างกาย อีกมาตรา
 หนึ่งคือมาตรา ๓๓ บอกว่าบุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในเคหสถาน
 บุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองในการที่จะอยู่ อาศัย และ ครอบครองเคห
 สถานโดยปรกติสุข เราจะเห็นได้ง่ายว่าเสรีภาพในร่างกายนั้น เช่นใคร

มาสถักใส่เรา มาพูดกับกรอกใส่หูเราอย่างนั้น ใครๆ ก็เห็นได้แล้วว่า
 บุคคลนั้นย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย คนที่ทำงานนั้นย่อม
 ผิดกฎหมายอาญา การโฆษณาถึง ๆ ผลที่ได้ก็เหมือนกัน คือว่าแก้ห
 แขนงแตก ซึ่งได้รับความรำคาญ เสรีภาพในร่างกายก็ย่อมมีไม่ได้ เพราะ
 ฉะนั้นการโฆษณาก็เป็นการก่อกวนเสรีภาพของบุคคลอื่น เช่นการ
 โฆษณาที่เขาทำนั้น นอกจากนั้นสำหรับคนที่อยู่ในบ้านในเรือนเขา
 รัฐธรรมนูญก็บอกแล้วว่า รัฐธรรมนูญให้ความคุ้มครองผู้อยู่ในเทศสถาน
 โดยปรกติสุข ก็เมื่อมีผู้ทำความนิวเขนซ์ โฆษณาทวนกหอะไรเช่นนั้นแล้ว
 ก็เป็นการก่อกวนเสรีภาพเหมือนกัน เพราะฉะนั้นกฎหมายที่ออกมาจึง
 เป็นการคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลอื่นนั่นเอง ประการหนึ่ง และอีก
 ประการหนึ่งรัฐธรรมนูญก็ยอมให้ว่า ย่อมจะจำกัดเสรีภาพในการโฆษณา
 นี้ได้เพื่อรักษาความเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ในข้อ
 รักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีก็หมายความว่าไม่ให้ผู้ที่ใช้
 เสรีภาพแต่ละคนไปกระทำความรบกวนเสรีภาพซึ่งกัน และ กันในระหว่าง
 กัน อันนั้นเป็นความประสงค์ที่จะรักษาความสงบเรียบร้อย มีฉะนั้นแล้ว
 ยานเมืองก็กลายเป็นอนาศิสต์ คือทุก ๆ คนมีเสรีภาพทำอะไรได้ความ
 ซอยใจ คนที่มีรถยนต์ก็ต้องการวิ่งเร็ว ๆ ก็วิ่งเต็มถนนหมด รถยนต์
 คันเล็กหรือรถ ๓ ล้อก็ชนเสียความซอยใจ ยานเมืองก็กลายเป็นอนาศิสต์
 เพราะฉะนั้น รัฐธรรมนูญที่เขาเขียนนั้นก็เพื่อไม่ให้ เกิดความขัดข้องอะไร
 จึงโดยยอมให้ออกกฎหมายเพื่อจำกัดเสรีภาพของบุคคล เพื่อรักษาความ
 สงบเรียบร้อยและศีลธรรมของประชาชน เพราะฉะนั้นการที่จะปล่อยให้
 บุคคลหนึ่ง หรือคนหนึ่งไปเที่ยวทำความรำคาญขยขยเสียงหนก ๆ
 รวจากอากาศขวางป่าหรือคหิว เขาอาจจะคอยแทนแทนคนอื่นอย่างนั้น คอย

ความประสงค์อย่างหนึ่งเห็นสมควรที่จะมีกฎหมายคุ้มครองเสียแต่แรก
อย่าให้บ้านเมืองเป็นอนาธิปไตย ให้บ้านเมืองอยู่ในความสงบเรียบร้อย ซึ่ง
ควรระงับกัน ยิ่งกว่านั้นเราจะเห็นได้คำมั่วอย่างกฎหมายปัจจุบันที่มี
อยู่ในเรื่องการทำความรำคาญ กฎหมายลักษณะอาญาของเรามาตรา
๓๓๕ ความผิดหลายโทษในฐานะกระทำให้เกิดภัยอันตรายแก่ชุมชน และ
ทำให้สาธารณชนป่วยจากความสกปรก อันเป็นความประสงค์ของ
กฎหมายที่เช่นเดียวกันเพื่อป้องกัน บรช ออฟ เคอะ พิช (Prevent breach
of the peace) คือไม่ให้คนต่างคนต่างรังแกกันในการกระทำบางสิ่ง
บางอย่าง แต่ในการที่จะก่อความไม่สงบนั้นก็ต้องออกกฎกระทรวงตาม
ไว้ ในเรื่องสิ่งเสียนั้น ไม่ใช่เฉพาะแต่การโฆษณาขายสิ่งบางอย่าง
กฎหมายอาญามาตรา ๓๓๕ ข้อ (๑) ก็มีว่าผู้ใดส่งเสียงอลาวในเวลา
ค่าคืนโดยไร้เหตุมีความผิด แล้วก็ไม่ใช่ใช้เฉพาะกรณี ในเวลาพักผ่อน
ใครจะโกนอะไรโดยไม่มีเหตุผลก็มีความผิดแล้วอีกอันหนึ่ง มาตรา
๓๓๕ (๑) ก็มีที่เจ้าแก๊วจุกประทัด จุกพล คอกไม้เพลิง อะไรเช่น
เท่านั้น ถึงแม้ว่าอยู่ในบ้านท่านแต่เมื่ออยู่ท่านอยู่ในเมือง ในหมู่บ้าน
ตลาด กัด เหล่านี้ผิดแล้ว แปลว่าจุกประทัดเท่านั้น อีกอันหนึ่งบอก
ว่ายิงปืนหรือใช้อาวุธระเบิดโดยไร้เหตุ ถึงแม้ว่าในบ้านของเราแต่ตาม
ถ้าอยู่ในหมู่บ้านก็ดี ในตลาดหรือที่ประชุมชนเมื่ออยู่ท่านอยู่ใน
ที่เหล่านั้นแล้วกระทำความผิดเหมือนกัน อันเป็นความผิดซึ่งกฎหมายเขา
ยังกัน ปรเว้นค บรช ออฟ เคอะ พิช (Prevent breach of the peace)
ไม่ให้คนวิวาทบาดต่อกัน แล้วมีการกระทำอีกอย่างซึ่งขวางต่อไป
ทรงมาแต่ที่ท่านนี้ เพียงแต่สัตว์เท่านั้นเขาก็เอาผิดเหมือนกัน สัตว์
ของเรารองทรงมาแต่เขานึกด้วย นกขบเหาะอะไร คือ ไม่ต้องการให้

ของผิดใจเพื่อกระทำคามผิดชอบๆ ใด ปรีเวนต์ บรช ออฟ เคอะ พช (Prevent breach of the peace) นเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องป้องกันไว้เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยไว้ แล้วมีอีกอย่างหนึ่ง เรานอนอยู่ในบ้านเฉยๆ ก็เอาผิดกฎหมายอาญาได้เหมือนกัน คือมาตรา ๓๓๕ (๑๕) บอกว่า เวลาโจรปล้นผู้ โททใด ถ้าผู้ โทชช่วยได้แล้วไม่ช่วย เพียงเท่านั้นช่วยได้ แล้วไม่ช่วย นอนอยู่ในบ้านก็ผิดกฎหมายเหมือนกัน นเพราะอะไร ท่าน บอกว่ามีสิทธิเสรีภาพที่จะอยู่ในบ้านแก่ล่งท่านอนหลับเสียเป็นเสรีภาพแต่ ว่าทำไมกฎหมายจึงเอาผิด ก็เพราะเขาต้องการที่จะป้องกัน ปรีเวนต์ บรช ออฟเคอะ พช (Prevent breach of the peace) ซึ่งป้องกันความผิดความ เกลือครอนที่จะเกิดแก่สาธารณชน จึงพยายามป้องกันเสียแต่คนมือ แล้ว กฎหมายอาญาแท้จริงเราได้คัดลอกกฎหมายต่างประเทศ เอากฎหมาย กางประเทศที่ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยโดยสมบูรณ์มาเหมือนกัน ไม่ใช่กฎหมายแต่กิจการหรืออะไรหรอก ทุนในเรื่องเสรีภาพยังมีอีกคือ ท่านบอกว่า ชักคือมาตรา ๒๗ เพราะว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันใน กฎหมาย เพราะฉะนั้นในการที่ไปยกเว้นไม่ให้กฎหมายบังคับแก่รัฐบาล แก่เทศบาล แก่สมาชิกสภาอะไรพวกนั้นว่าเป็นการให้เอกสิทธิ์ ที่จริงใน เรืองนี้แล้วแต่จะกั้นในแง่ไหน คือว่าในตอนหนึ่งท่านบอกว่า มาตรา ๓๕ บุคคลมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการโฆษณา แต่กฎหมายฉบับนี้ผิด รัฐธรรมนูญเสียแล้วโดยกักเสรีภาพ แต่ครั้นเมื่อเขาไม่เอาผิดกัยการ กระทำอย่างและองค์การบางอย่างนั้น ท่านก็บอกว่าผิดรัฐธรรมนูญ เป็นการให้เอกสิทธิ์ แก่แท จรงการเขียน กฎหมายทั้งนี้ เขาเจ้าก็ ได้เขียน แล้วว่าเพื่อคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย เพื่อให้สาธารณชนได้อยู่ โดยปรกติสุข กฎหมายที่จะออกไปในเรื่อง

เหล่านี้เขาก็คิดว่า อย่าได้เป็นการกระทบกระเทือนถึงเสรีภาพของ
 เอกชนนั้นจนเกินควรไป ก็จึงโต้แย้งไว้ว่าเรื่องไหนร้ายแรงจริงเอาเรื่องนั้น
 เพราะฉะนั้นปัญหาเฉพาะการโฆษณาขายของพวกนี้โดยทั่วไปเวลานี้
 จะเป็นการกระทบกระเทือน ต่อความสงบเรียบร้อย และทำให้เกิดความ
 ไร้ความแก่ผู้อื่น ทำให้สาธารณชนปราศจากความปรกติสุข เรื่องนี้เขา
 จึงจำกัไว้ได้แค่ว่า ว่าการที่เสรีภาพของเอกชนเขาจึงจำกัไว้ไว้
 พวกเหล่านี้ ส่วนในเรื่องอื่น ๆ ก็เห็นว่ายังไม่สู้จะร้ายแรงเขาจึงบอก
 กฎหมายนี้ไม่บังคับถึง ก็เช่นเดียวกับจังหวัดขอนแก่นเหมือนกัน ถ้าจะพวกนี้
 ออกก็ หนังสือ เหมือนกัน ว่ากฎหมายนี้ให้ เอก สติธิ แก่ ราช ฎรนอก ท้องที่
 จังหวัดพระนครและธนบุรี เพราะเหตุว่าพวกนี้กฎหมายนี้ไม่บังคับอย่าง
 เดียวกัน ก็เห็นว่าทางโน้นเขายังไม่เคอครอนพอก็ไม่ให้กฎหมายใช้
 ไปดัง แก่เมอดงราวจำเป็นมีการเคอครอนขึ้นเมื่อไรก็จะได้มีพระราช
 ฎกฤษฎาให้บังคับเหมือนกัน ไม่ใช่เป็นเรื่องให้เอกสิทธิอะไรกัน เป็น
 เรื่องเพอระบับทอนเสรีภาพของเอกชนตามอำนาจที่ จะออก กฎหมายตาม
 รัฐธรรมนูญ เราจะทำแค่ไหนในเวลาใดเรื่องมีอยู่เพียงเท่านั้น การ
 จำกัไว้แค่ว่าไว้เอาแต่เรื่องทีเคอครอนเฉพาะหน้าจริง ๆ ส่วนที่ยังไม่
 เคอครอนเฉพาะหน้าก็ยังไม่จำกัก็ ความจริงเป็นเช่นนั้น ทนทานบอกว่า
 มิวทีจะแก้ ได้ โดยไม่ต้องออกกฎหมายควบคุมการโฆษณาหรือ ออก
 กฎหมายควบคุมเรื่องวิทยุเช่นอื่นอะไรเหล่านี้เหมือนกัน เขาก็เถียงได้
 อย่างเดียวกัน เขาจะบอกว่าพืใช้ กฎหมายขอกว่าบุคคลย่อมมีเสรีภาพ
 บริบูรณ์ในการโฆษณา เพื่อเขาจะเอาเครื่องขยายเสียงไปโฆษณาคล้ายมา
 ควบคุมเครื่องเสียแล้ว แล้วเขาจะมีเสรีภาพในการโฆษณาได้อย่างไร
 ก็อย่างเดียวกัน แค่ว่าจริง ข้าพเจ้าเห็นวารัฐสภานยอมมีอำนาจที่จะออก

กฎหมายฉบับนี้ได้ เพราะเหตุว่าเป็นการเพื่อกู้มครองเสถียรภาพของบุคคล
อื่น เป็นการเพื่อกู้รักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี เป็นการ
กู้มครองความปรกาศของสาธารณชน

๑๑.๑๑ น.

พระยานายกนรชน : ร่างพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้ามีความเห็น
พ้องด้วยกับท่านสมาชิกหลายท่านที่ทักท้วง แต่อย่างไรก็ดีมีความ
ข้องใจอยู่ เพราะว่าท่านสมาชิกบางคนยังพูดไม่ชัดเจน คือในเรื่องนี้
ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัติให้สิทธิแก่บุคคลบางคนอย่างคณะมากเกินไป
ไป ตัวอย่างเช่นตามมาตรา ๖ ข้อ ๓ ซึ่งว่า “กิจการของสมาชิก
รัฐสภาหรือสมาชิกสภาท้องถิ่น ซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย” นี้แหละ
กิจการนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นกิจการของสมาชิกทั่วไป คือรวมทั้งกิจการ
ส่วนตัวด้วย กิจการส่วนตัวทำอย่างไรไปค้าทำการโฆษณาก็ได้
เหมือนกัน เพราะพระราชบัญญัตินี้คุ้มครอง เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้จึง
เห็นว่าพระราชบัญญัติให้ สิทธิมากเกินไป คือไม่เป็นการยุติธรรม
อย่างยิ่ง อีกอย่างหนึ่งซึ่งควรจะเห็นประโยชน์มากอย่างเช่นสมาชิกผู้
เกินครึ่งของท่านว่าเรื่องเกี่ยวกับสาธารณประโยชน์ เช่นการขางอย่าง เช่น
การแสดงธรรมหรือการทำเพื่อเกี่ยวกับพุทธศาสนาทำไมไม่ยกเว้นให้ เป็น
เรื่องที่ควรยกเว้น เป็นเรื่องที่ควรยกเว้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
เห็นว่าพระราชบัญญัตินี้บัญญัติ กว้างขวางไปมากเกินไปจึงเห็น สมควรที่
จะไม่รับหลักการ

๑๑.๑๓ น.

นายบรรจง ศรีจรูญ : ข้าพเจ้าได้ฟังการอภิปรายของท่านสมาชิก
มาหลายท่านแล้ว ส่วนมากก็เห็นด้วยในหลักการ ในการที่จะควบคุม

การกระทำความผิด เพื่อให้เป็นสาธารณชนส่วนมาก ข้อ
ขัดแย้งเกี่ยวกับการผิดและขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็น
ด้วยในข้อแย้งเหล่านี้ โดยเฉพาะในเรื่องสิทธิพิเศษหรือเอกสิทธิ์ซึ่ง
สมาชิกรัฐสภาได้ไป ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรให้สภาตั้งกรรมาธิการไป
พิจารณาว่า ร่างพระราชบัญญัติขึ้นเป็นการขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่
แล้วจึงเสนอมาพิจารณาใหม่ ถ้าผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : มีสมาชิกขอตั้งกรรมาธิการไปพิจารณาก่อน
รับหลักการ

๑๑.๐๔ น.

พระยาอรรณการยสินพันธ์ : ในการที่ท่านสมาชิกเมื่อก่อนเสนอ
ให้ตั้งกรรมาธิการไปพิจารณาก่อนรับหลักการ โดยพิจารณาแต่เพียง
ว่าการออกกฎหมายนี้ไปจะเป็นการขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ข้าพเจ้า
คิดว่าปัญหาที่จะพิจารณาในข้อนี้ ถ้ามีอยู่ทางจริง ๆ และเป็นปัญหาที่เรา
ข้องใจ สมควรจะพิจารณา ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย แต่ข้าพเจ้าคิดว่าใน
หลักการของพระราชบัญญัตินี้ก็คือ หรือว่าตามทวิบทบัญญัติไว้ในพระ
ราชบัญญัตินี้ก็คือ ปัญหาที่จะขัดกับรัฐธรรมนูญนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
มี โดยเหตุที่วาทะมาตรา ๓๕ ที่ท่านสมาชิกเสนอว่าจะขัดกับมาตรา
๓๕ โดยเหตุที่วาทะจำกัดเสรีภาพในการโฆษณาฯ ไม่ได้ อันนั้นข้าพเจ้า
เข้าใจว่ากฎหมายไม่ได้จำกัดเสรีภาพในการโฆษณาฯ โดยเหตุที่กฎหมาย
นี้ห้ามไม่ให้คนโฆษณา ใครจะทำการโฆษณาอย่างไรก็ได้ เช่นแต่ว่าการ
โฆษณานั้นต้องอยู่ในความควบคุมของประการเท่านั้น ที่หากต้องจำกัด

เป็นแก้วกฏหมายนี้ ไม่ใช่เช่นนั้น แล้วถ้าหากว่าในการที่เราจะออก
 กฎหมายควบคุมในการโฆษณาเป็นการชดเชยรัฐธรรมนูญแล้ว ท่าน
 จะเห็นว่าจะมีอีกหลายอย่างที่เป็นการชดเชย เป็นต้นว่าตามรัฐธรรมนูญใน
 มาตรา ๓๕ บอกว่าบุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการรวมกันเป็นสมาคม
 เมื่อมีวัตถุประสงค์ไม่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ในวัตถุประสงค์ที่เกี่ยว
 กับการสมาคม เราเห็นว่ามีกฎหมายว่าผู้ใดตั้งสมาคมขึ้นต้องมาขอจดทะเบียน
 กฎหมายไม่ได้ห้ามเรื่องตั้งสมาคมแต่ให้มาขอจดทะเบียน ถ้าการ
 แปลมาตรา ๓๕ เป็นไปอย่างที่ท่านสมาชิกกล่าวแล้ว กฎหมายเกี่ยว
 กับการตั้งสมาคมที่มาขอจดทะเบียนก็จะยื่นไม่อะไรใช้ไม่ได้ ซึ่งข้าพเจ้า
 ไม่มีความเห็นเช่นนั้น มีการอนุญาตให้ตั้งสมาคมได้แค่มาขอจดทะเบียน
 ไม่ใช่เป็นการจำกัดเสรีภาพ นอกจากนั้นมีอีกหลายมาตรา อย่างมาตรา
 ๓๖ บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการศึกษาอบรม อันนี้ไม่ใช่
 หมายความว่าโรงเรียนตั้งไว้ใครๆ จะเรียนก็ได้ก็ตามสบาย ถ้าแก่อาช
 ญาเรียนชั้นประถมหรือคนไม่มีวิทยฐานะ พอจะเข้ามหาวิทยาลัยก็เข้าได้
 ถ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า การจำกัดควบคุมก็ด้วยการวางเงื่อนไขเช่น
 นี้ทำให้เป็นการจำกัดเสรีภาพไม่ เราปล่อยให้เสรีภาพแต่อยู่ในความ
 ควบคุมของประการเท่านั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า การออกกฎหมายนี้ไม่เช
 นการชดเชยรัฐธรรมนูญ และเห็นว่าถ้าสภาจะไปตั้งกรรมาธิการพิจารณาว่า
 ชดเชยรัฐธรรมนูญหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าสำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าขาย
 หน้าคือไม่มีปัญหาในข้อนี้และไม่ควรตั้งกรรมาธิการเช่นนั้น แล้วส่วน
 ท่านสมาชิกบอกว่ากฎหมายนี้เราให้เอกสิทธิ์แก่คนบางคน เป็นต้นว่าใน
 มาตรา ๖ เราได้ให้เอกสิทธิ์สมาชิกรัฐสภาในการโฆษณาได้โดยไม่ต้อง
 อยู่ในข่ายบังคับของพระราชบัญญัติ ความจริงในข้อนี้ก็เป็นอย่าง

ที่ท่านสมาชิกว่า ถ้อยคำข้อ ๓ เขียนไม่ชัดเจน ความมุ่งหมายถึงกิจการของสมาชิกรัฐสภา กิจการที่เกี่ยวข้องกับกำรสมาคมเป็นผู้แทนหรือเป็นสมาชิกรัฐสภาไม่เกี่ยว หมายความว่าถ้าสมาชิกรัฐสภาจะทำการค้าขายแล้วโฆษณาได้ ไม่ใช่หมายความว่าอย่างนั้น แต่ว่าถ้อยคำนั้นเขียนไม่สู้จะรัดกุมซึ่งในข้อนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเราไม่ทางจะแก้ไขกันได้ ในชั้นกรรมาธิการ

นายบรรจง ศรีจรูญ : ข้าพเจ้าได้เรียนต่อที่ประชุมแล้วว่าปัญหาเรื่องมาตรา ๓๓ ข้าพเจ้าไม่โต้แย้งใจ ข้าพเจ้าข้องใจมาตรา ๒๗ ปัญหาเรื่องเอกสิทธิ์ซึ่งให้แก่สมาชิกรัฐสภาไปกระทำกิจการใดๆ ได้ โดยที่มีสิทธิเห็นสามัญชนธรรมดา เรื่องเช่นนี้อาจเกิดขึ้นได้ ข้าพเจ้าอยากจะซักตัวอย่าง สมมุติว่าข้าพเจ้าได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทน และเกิดจะครบกำหนดอายุที่จะทำการเลือกตั้งใหม่ ข้าพเจ้าก็ทำการโฆษณาคนเกี่ยว ฝ่ายแข่งขันของข้าพเจ้าทำไม่ได้ นักขมถว่าเป็นเอกสิทธิ์เห็นเช่นนั้นเป็นต้น ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็นการขัดกับมาตรา ๒๗ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้กักรรมาธิการโดยเฉพาะสำหรับมาตรา ๒๗ ว่าเป็นเป็นการขัดแย้งหรือไม่ ในปัญหาซึ่งเกี่ยวข้องกับเอกสิทธิ์อื่น

ประธานวุฒิสภา : ข้าพเจ้าขอมติจากที่ประชุม มีผู้เสนอญัตติว่า ให้กักรรมาธิการไปพิจารณาว่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่จนรับหลักการและมีผู้ขัดแย้ง ผู้ใดเห็นควรกักรรมาธิการไปพิจารณาคามที่ผู้เสนอญัตติก่อนรับหลักการ โปรดชুমือชน

สมาชิกยกมือ ๑๒ คน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดชুমือชน

สมาชิกยกมือ ๓๑ คน

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ผู้เห็นควรกึ่งกรรมมาธิการไปพิจารณาตาม
ที่ผู้เสนอญัตติก่อนรับหลักการ ๑๒ ผู้ไม่เห็นด้วย ๓๑ เป็นอันไม่ตั้ง
กรรมมาธิการก่อนรับหลักการ พิจารณาต่อไป

๑๑.๑๑ น.

พระยาอรรถกรมมณุตต : ความที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และท่านสมาชิกผู้มิเกี่ยวข้องกับคดีนี้ ซึ่งโดยปกติมีความเห็นพ้องกับข้าพเจ้าเสมอ แต่ว่าในคราวนี้ไม่เห็นด้วย คือเห็นพ้องส่วนมาก ไม่ใช่เสมอ ผมเห็นพ้องกับท่าน ท่านก็เห็นพ้องกับผม แต่ที่ว่าเฉพาะเรื่องกรณีคดีที่ว่าเราชกกันอย่างไร คือว่าตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ท่าน บอกว่า เรามีกฎหมายห้าม อะไรก็อะไรต่างๆ อีกเยอะแยะ กรณีคดีที่ว่านี้เป็นกฎหมายที่ออกก่อนรัฐธรรมนูญถาวร แต่รัฐธรรมนูญของเราได้เขียนละเอียดมาก ก็แยกเป็นมาตราว่า มาตราไหนจะจำกัดสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด เพราะฉะนั้น บรรทัดฐานที่เคยมีตัวอย่างมาแล้ว กรณีคดีที่ว่าเราชกมาวินิจฉัยที่เกี่ยวข้อง กรณีคดีที่ว่าเรชกกันเหตุผล ที่นอของที่ท่านสมาชิกผู้มิเกี่ยวข้องกับคดีบอกว่า ท่านเห็นไม่เห็นว่าโดยอย่างมาตรา ๓๕ บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา แล้วท่านเปรียบกับมาตรา ๓๘ บอกว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการเมือง การสมาคม เมื่อมีจุดประสงค์ไม่ฝ่าฝืนกฎหมาย ซอนท่านเห็นกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ กรณีไม่มีโอกาสที่จะโต้เถียงกับท่านในชั้นนั้น แต่กรณีของจะขอเรียนว่า ข้อความ ๒ มาตราไม่เหมือนกัน คือมาตรา ๓๘ บัญญัติไว้โดยที่เกี่ยวกับ เสรีภาพบริบูรณ์เท่าที่ไม่

เป็นการผ่านกฎหมาย แต่มาตรา ๓๕ มีเสรีภาพบริบูรณ์เต็มที่ ไม่มีการ
 พก การเซ็น การพิมพ์ การโฆษณา การจำกัดเสรีภาพมาไว้ ในวรรค
 ๒ มี ๕ ประการเท่านั้น ถ้ามีความอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่า อะไรๆ ก็
 คุ้มครองเสรีภาพของบุคคลอันเป็นเหมือนรัฐธรรมนูญฉบับแรก ก็ขอ
 สมภาษความว่า ถ้าเราออกกฎหมายเป็นยี่สิบสี่ชั่วโมงเป็นการคุ้มครอง
 เสรีภาพของบุคคลอันทั้งนั้น กระผมก็ไม่ใช่ว่าเป็นคนร่างรัฐธรรมนูญ
 ก็ไม่ทราบว่าท่านเขียนข้อความไว้ใดๆ หรืออย่างไร ถ้าท่านเขียนไว้
 เฉยๆ กฎหมายอะไรออกมาก็คุ้มครองเสรีภาพได้หมด ถ้าเราลงมา
 พิจารณาความในพระราชบัญญัติกันอีกครั้งหนึ่งว่า เป็นการคุ้มครองเสรี
 ภาพของบุคคลอันหรือไม่ เป็นเรื่องที่ทำให้เจ้าหน้าที่งานของรัฐบาลมี
 อำนาจสั่งใครต่อใครว่า นี่เสี่ยงทั้งเกินไป อะไรอย่างนั้น ไม่ใช่ว่าเป็น
 เรื่องห้าม บอกว่าท่านทำอย่างนั้นไม่ได้ โฆษณาเสี่ยงทั้งไม่ได้ การที่
 เราห้ามในกฎหมายว่า ท่านสั่งเสี่ยงทั้งไม่ได้ ท่านจะทำอะไรกันไม่ได้
 เป็นเรื่องที่เรากฎหมายเพื่อคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลอัน แต่เรา
 ออกกฎหมายว่าให้เจ้าหน้าที่งานคนหนึ่งคุ้มครองเสรีภาพ อันกระผม
 คิดว่าบางทีอาจมากเกินไป กฎหมายนั้นสาระสำคัญอยู่ที่ว่า ให้เจ้า
 หน้าที่ซึ่งอาจมีหลายคน คือเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือฝ่ายปกครอง หรือ
 ผู้ใหญ่ ในขณะที่กำลังแก้กฎหมายประมวลวิธีพิจารณาความอาญาอยู่
 ซึ่งจะกินความถึงใครบ้างอีกก็ไม่ทราบ ก็อาจมีปัญหาว่าคนนั้นคง แต่คน
 นั้นไม่คง ซึ่งเป็นปัญหาพิจารณาได้ยาก มีข้อที่ท่านรัฐมนตรีจะไม่
 ทอประกะหม ใครจะขอให้คอยเพื่อให้หมดความข้องใจ

LIRT

๑๑.๑๖ น.

พระมัญญาณวิมลศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม :
 ทรงถามที่ท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติ ได้กล่าวเมื่อก่อน ก็มีความคล้าย
 กัน คือว่าในมาตรา ๔ นั้นก็มีความจริงอย่างท่านว่า คือว่าให้เจ้าพนักงาน
 ชั้นผู้ใหญ่อะไรมาให้กเสียง แต่ที่จริงกฎหมายมีความสำคัญอยู่
 ๒ ชั้น คือในมาตรา ๓ คือความสำคัญพิเศษนั้น คือต้องได้รับอนุญาต
 นอกหนึ่งต่างหาก ส่วนที่กล่าวนั้นก็เหมือนกัน คือเจ้าพนักงานจะ
 ไปสั่งเขาได้ก็ต่อเมื่อการโฆษณาอันก็ข้อความว่าศาลฎีกาให้แก่ประชาชน คือ
 ไปตัดเสรีภาพของสาธารณชนนั่นเอง แล้วไม่ใช่เจ้าพนักงานวินิจฉัย
 ได้เด็ดขาดทีเดียว เพราะในเรื่องกฎหมายไม่ได้เขียนไว้ว่า ให้เจ้า
 พนักงานมีความเห็นว่าการใดแล้วต้องเป็นอย่างนั้น คือว่าคงต่อเมื่อ
 ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เป็นการเสี่ยงถึงเกินสมควรเท่านั้น เจ้าพนักงาน
 จึงจะห้ามเขาได้ จะห้ามเขาสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้ ศาลจะต้องเป็นผู้ วินิจฉัย
 ในที่สุดว่าการโฆษณานั้นข้อความว่าศาลฎีกาให้แก่ประชาชนหรือไม่ นั้นเป็น
 เช่คดีวิรต ที่ระบือของการโฆษณาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น จึงเห็นว่า
 เป็นเรื่องอยู่อย่างเดิมตนเอง คือเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพเพื่อสาธารณ
 เพื่อความปรกดีของคนอื่น เพื่อเสรีภาพของคนทั่วๆ ไปนั่นเอง
 ส่วนที่ท่านข้อใจว่าถ้าเป็น Public Law จะต้องออกได้ทั้งนั้น ข้าพเจ้า
 เชื่อว่าคงจะเป็นเช่นนั้น เพราะเหตุว่ารัฐธรรมนูญของประชาธิปไตยทั้ง
 หลายแห่งก็เป็นเช่นนั้น คือว่าในการที่จะจำกัด ให้เสรีภาพแก่ประ
 ชาชนนั้นก็ยอมเป็นที่เข้าใจว่า ในเมื่อเสรีภาพนั้นไม่เป็นการไปข่มทอนเสรี
 ภาพของสาธารณชนเท่านั้นเอง เมื่อเป็นการข่มทอนแล้วข่มออก
 กฎหมายควบคุมได้ เชื่อว่าเป็นเจตนารมณ์เช่นนั้น ไม่มีทางอื่นจะแปล

ไปได้ แปลตรงกันข้าม บอกว่าเสรีภาพอะไรเหล่านั้นมีบริบูรณ์เต็มทุกเป็น
 อนาคตอย่างที่เขาเห็นว่าก่อความไม่สงบ เพราะฉะนั้น จึงเชื่อว่า
 รัฐธรรมนูญโดยเจตนาคือเป็นอย่างที่เขาได้กัน เกี่ยวกับ Public Law
 ก็ตาม ทำให้ ทุนในเรื่องภาษาท่านบอกว่าทำไมเขาโฆษณาเขาตีพิมพ์
 เป็นภาษาอื่นได้ ส่วนการโฆษณาจากที่คงเป็นภาษาไทย นักมีเหตุผล
 อย่างนี้คือว่า การตีพิมพ์เรียกว่าเป็น Impermanent form มันอ่านได้
 ง่าย เพราะฉะนั้น การที่จะจับกุมการทำผิดเขากระทำ Impermanent
 form อย่างนี้หาหลักฐานได้ง่ายกว่า และหาได้ง่ายกว่าที่โฆษณา
 ไป ส่วนการพูดด้วยวาจาอันนี้เกี่ยวข้องเกี่ยวข้อง และเป็นการหาหลักฐานได้ยาก
 คนหนึ่งฟังอย่างหนึ่ง อีกคนหนึ่งฟังอีกอย่างหนึ่ง จะเป็นหลักฐานฟ้อง
 ร้องได้ยาก เราจึงต้องกันเสียก็ อาจมีการใช้ภาษาจากต่างประเทศ
 เข้ามาโฆษณา ซึ่งภาษาของเขาพวกเราฟังไม่รู้เรื่อง อาจก่อความ
 ไม่สงบเรียบร้อยขึ้น ถ้าหากเป็น Impermanent form ก็ย่อมหาหลักฐาน
 ได้ได้ง่ายกว่า นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งการที่จะอ่านหนังสือ
 กันเวลามาก กว่าที่รู้เรื่องว่าอะไรเป็นความผิดนั้นย่อมขยายไม่รวดเร็ว
 ไม่เหมือนกันที่กล่าวด้วยวาจา กล่าวด้วยวาจาด้วยการโฆษณานั้นย่อม
 ทำอะไรแล้ว ส่วนที่อ่านหนังสืออาจมีเวลาทางเจ้าหน้าที่ติดตามได้เร็ว
 หรือมีคนรู้ภาษาของเขา นเรื่องเป็นอย่างนี้ แต่อาจมีการโฆษณา
 โดยใช้ Impermanent form ซึ่งเราจะต้องห้าม ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่ง
 น่าจะพิจารณากันเหมือนกัน แต่ว่าสำหรับกฎหมายฉบับนี้เราได้พูดถึง
 เรื่องการโฆษณา ยังไม่ได้สนใจไปถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับไม่ได้โฆษณา
 ทางขยายเสียง เรายังไม่ได้สนใจถึงเรื่องการโฆษณาในการตีพิมพ์
 เรื่องเป็นอย่างนี้

๑๓.๒๓-พ.

นายสง่า วรรณศิษฐ์: สมจะท้วงทักเฉพาะเรื่องที่เป็นกฎ
 ธรรมีกา ทางกฎหมายนั้นผมไม่มีความรู้ ในเรื่องมาตรา ๓ ซึ่งเปิด
 โอกาสไว้แปลว่าเครื่องขยายเสียงมีได้ แต่ต้องขออนุญาต ในการขอ
 ขออนุญาตเวลาการเปิดโอกาสลักษณะเวลานเกิดผลร้ายอย่างงที่เราจะ
 เห็นเฉพาะหน้า สมจะเรียนให้เห็นคือ เช่นพระราชบัญญัติที่ไม่ให้
 เขาของพิมพ์เพื่อเข้าในประเทศ เวลาคักตาเต็มตลาด เพราะเหตุว่า
 พระราชบัญญัตินั้นยังคับไว้ว่าเข้ามาได้แต่ต้องขออนุญาต เพราะเวลา
 รัฐบาลเห็นว่าเป็นของจำเป็นแล้ว เรื่องคักตาก็ยังมีอยู่เต็มตลาด และ
 อาจแก่กว่าของอยู่ในโกดังและเวลานมีมากยิ่งกว่าที่เป็นมาแล้ว เพราะ
 ฉะนั้น กฎหมายที่เปิด โอกาส ลักษณะ อย่าง น แล้ว การ ปฏิบัติ งาน ของ
 เจ้าหน้าที่เท่าที่เห็นอยู่เวลานเป็นการสมควรที่จะเปิดโอกาสนี้หรือไม่ น
 เป็นประการหนึ่งที่กระผมจะเรียน

อีกประการหนึ่งก็คือที่ทางรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออก
 ว่าจะต้องพิจารณาโดยให้ผู้ที่มีความรู้เฉพาะในเรื่องนี้ อาจยังคับให้
 เครื่องขยายเสียงนี้ มีเพียงหลอดหนึ่ง หรือสองหลอด เพื่อไม่ให้ เป็นการ
 รวกวน ไม่เป็นการหนวกท ในโอกาสที่ทำให้พวกพ่อค้าเข้ามา
 การทำให้เจ้าพนักงานต้องได้รับความลำบากในเรื่องนี้อีกมาก เช่นท่าน
 ทรายด์แล้วว่า ในพระนครนี้ การขยายเสียง โดยมาก เขาจะเอาไว้ตามค
 แล้ว ทุนเวลาที่รัฐบาลยังคับไว้ว่าต้องขยายเสียงเพียงหลอดหรือ
 สองหลอด ถ้าหากว่าห้องแล้วคิดเป็นแล้วเป็นแนวไปหมดถ้าพวกนั้น
 เสียขปลกต ไซ้ใด พอเจ้าหน้าที่มากคงปลกตออก ก็จะเป็นการยุ่งยาก
 ลำบากแก่เจ้าหน้าที่ออกไปข้างหน้า ลักษณะนั้นแน่เหลือเกิน เพราะฉะนั้น

กระผมเห็นว่า การที่จะลดเสียงนั้นเป็นไปได้ จะเป็นการยุ่งยากลำบาก แก่เจ้าหน้าที่มาก ในเมื่อพระราชบัญญัตินั้นออกไปแล้ว เพราะฉะนั้นกระผม เห็นว่าไม่ควรที่จะออกพระราชบัญญัติต่อไป.

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: การที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติใคร่ข้องใจที่จะขอเรียนต่อท่านว่า ในการที่ท่านบอกว่า การที่ใส่เครื่องขยายเสียง เกี่ยวกับการส่งเครื่องเข้า มาแล้วเป็นการลำบาก ทำไมไม่ควบคุมการนำเข้ามา ในมาตรา ๓ บอกเพียงว่า ผู้ที่จะโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ให้ขออนุญาต เพียง เท่านั้น ไม่ใช่เครื่องอย่างอื่น เพราะฉะนั้นเรื่องเกี่ยวกับเครื่องขยาย เสียงที่ใส่โฆษณาอย่างเดียวนอกจากนั้นในข้อที่ ๒ ท่านยังข้องใจ ถึงว่าการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่จะเป็นการยุ่งยากนัก อยากรู้ว่าจะยุ่งยาก เพียงใด เพราะเจ้าหน้าที่ของปฏิบัติตามกฎหมาย เมื่อยุ่งยากก็ของ แก่ใจ เพราะมีกฎกระทรวงที่จะออกไว้อแล้ว เมื่อเห็นอย่างนั้นแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ต้องเป็นห่วงใยกับเจ้าหน้าที่ที่จะปฏิบัติยุ่งยาก เจ้าหน้าที่ อยากรู้ให้ความสะดวกสบายแก่ประชาชนซึ่งเดือดร้อนอยู่เวลานี้ ความ จริงเรื่องขยายเสียงโฆษณาทางกระทรวงมหาดไทย ข้าพเจ้าเองได้รับ จดหมายร้องมามากกว่าจะทำอย่างไรดีมีเสียงออกทุกตรอกตรอย เพราะว่า คนที่เดินโรคเส้นประสาท ๆ จะต้องเสีย ด้วยเสียง ที่คง อยู่ข้างบ้านนั้น ข้าพเจ้าก็ได้อธิบายเจ้าหน้าที่การลงไปชี้แจง แต่กรณีเครื่องขยายเสียงนี้ เขาก็ขยายเสียงอย่างเดิมที่จะไม่ให้ดัง หรือให้ลดลงเดี่ยวนั้นไม่มีกฎหมาย ระบุไว้ทั้งคีย์ ความเดือดร้อนในกรุงเทพฯ นั้นหลายอย่าง ข้าพเจ้า อยากรู้เรียนให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทราบด้วย เช่นการจราจรที่ได้รับ ความเดือดร้อนลำบากอย่างไร ท่านสมาชิกวุฒิสถาบันเคยมีหนังสือ

แจ้งไป ข้าพเจ้าพยายามที่จะจัดการ โรงงานอุตสาหกรรม โรงทำ
 รูนเส้น โรงย้อมผ้า โรงทำแก้ว มีความเดือดร้อนอย่างไร ข้าพเจ้า
 ชักตัวอย่างประจบอย่างกระทรวงมหาดไทยได้รับอยู่เสมอ ส่วนที่บังคับ
 หรือแจ้งให้ไปอยู่ที่อื่นอย่างไรนั้น เขาทำไม่ได้ เขาบอกว่าเราไม่มีข้อ
 จะห้ามเขาและเขาได้รับอนุญาตอยู่แต่เดิม แต่อย่างไรก็ดีเราก็พยายาม
 ที่จะประนีประนอมและให้เขาย้ายไป เพราะฉะนั้นคงหาวิธีอย่างไร
 ที่จะให้เขาแยกไปเสียให้ชั่วคราว เพื่อระงับความเดือดร้อนของประชาชน
 อยู่ในซอยชายของความเดือดร้อนอย่างนั้นอยู่ทั่วไป เพราะกฎหมาย
 ไม่มีจะใช้ เช่นรถจอดอยู่ตามริมถนนหนทางไม่ได้ จะทำอย่างไร
 ตำรวจบอกไม่ได้ แต่แล้วเป็นสิทธิของเขาที่จะจอดได้ข้างถนนแล้ว
 เขาซ่อมรถริมถนนก็ทำได้ นั่นกฎหมายไม่มีบังคับ เช่นเคียวกัน
 เหมือนกัน ในเรื่องการขายเสียงนี้ท่านก็ได้ฟังจนหมดแล้ว ท่านจะไป
 โหนดหรือจะไปถนนโหนดคาม ๕ แยก ถ้าท่านไม่อยากจะให้หูของท่าน
 จะทำอย่างไร รัยก็ได้ไม่รัยก็ได้ข้าพเจ้าไม่ชักข้องเพราะต่างคนต่างกันได้
 นอกจากนั้นพุดลงในเรื่องสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ท่านผู้
 เชี่ยวชาญในทางกฎหมายทั้งสองฝ่ายก็ได้พูดแล้ว ในเรื่องนิตยสารกระทรวง
 มหาดไทยก็ได้พิเคราะห์แล้วเหมือนกันในเรื่องนิตยสารรัฐธรรมนูญแล้ว
 กับสิทธิการโฆษณาว่าควรจะออกกฎหมายหรือไม่ ทางเจ้าหน้าที่
 ได้พิจารณาแล้วและเห็นว่า เป็นไปได้โดยไม่เป็นการรอนสิทธิเสรีภาพแต่
 ประการใด เมื่อเราได้พิจารณาแล้วเห็นว่าทำได้ ในการโฆษณา
 ขายเสียงนี้ แต่ไม่ใช่บังคับเกินไป เพราะมีอย่างนั้น นอกจากนั้นท่าน
 สมาชิกผู้ มีเกียรติว่า เกี่ยวกับการที่จะใช้ ในกิจการ ของมันนั้นคงไม่
 เกี่ยวข้องกับการทำมาค้าขาย โฆษณาอย่างนั้นคงทำไม่ได้ และท่าน

สมาชิกอาจไม่กระทำ นอกจากที่ท่านขอร้องว่า เมื่อมีการเลือกตั้ง
จนแล้วผู้ที่เป็นสมาชิกผู้แทนทำการโฆษณาหาเสียงหรือทำการเลือกตั้ง
ได้ คนที่ไม่ได้เป็นสมาชิกทำการโฆษณาในการเลือกตั้งไม่ได้ นออย่าง
นักมีอยู่แล้วในมาตรา ๖ อนุ ๓ ว่า หาเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกสภา
ผู้แทนอย่างไรทำได้ เพราะกฎหมายอนุมัติให้ ฉะนั้นก็อยากจะขอเสนอ
ว่าท่านเห็นสมควรจะพิจารณาปรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ หรือ
ไม่ถ้าไม่เห็นเป็นการสมควรหรืออย่างไรก็ไม่ขัดข้อง ซึ่งแล้วแต่ท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติจะพิจารณา

หลวงชลาสินธุ์ : เราได้พอกันมานานแล้ว ทั้งฝ่ายสนับสนุน
และฝ่ายค้าน ก็โตขึ้นแข็งเป็นทะเลแยกทะเลอีก กระทบขอเสนอให้ลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ผู้ใดเห็นเห็น
อย่างอื่นใหม่ ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านหรือเห็นเห็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าจะ
เสนอให้ลงมติว่าควรปรับหลักการหรือไม่

ไม่มีสมาชิกคัดค้านหรือเห็นเห็นอย่างอื่น

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีสมาชิกคัดค้านในการทบทวนเสนอ
ให้ลงมติแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านลงมติว่า จะควรปรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรปรับหลักการ
โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๕๐ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรปรับหลักการ
หรือไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๔ คน

LIRT

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เห็นว่าควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ ๕๐ เสียง และไม่เห็นด้วย ๔ เสียง เห็นอื่นว่า รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ กรรมการสามัญหรือวิสามัญ

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ขอเสนอกรรมาธิการวิสามัญ

ประธานวุฒิสภา : รัฐมนตรีเสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ

หลวงชลาบุสสร : กระผมขอ เสนอให้ใช้ กรรมาธิการสามัญดีกว่า

มีสมาชิกขบรอง

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ความจริงทางรัฐบาลไม่ซัดซองจะเอาเป็นสามัญหรือวิสามัญก็ตามใจ แต่เรื่องนเห็นว่าคุณได้พุดจาโต้เถียงกันอยู่ ก็กลัวว่าถ้าไม่ทางฝ่ายเทศมนตรีหรือเจ้าหน้าที่จะชลกชลกกล้ายาก ท่านจะเอากรรมาธิการสามัญก็ได้ แล้วเรียกเจ้าหน้าที่ไปชกถาม ไม่ซัดซอง จะเอาอย่างไรก็ได้แล้วแต่ท่าน ถ้าเอาสามัญ ทางรัฐบาลก็ชอดอน

พระยาสุริยธรรมราช : ข้าพเจ้าขอยื่นขึ้นให้เป็นกรรมาธิการวิสามัญ ขอเสนอใหม่เป็นกรรมาธิการวิสามัญ

มีสมาชิกขบรอง

หลวงชลาบุสสร : ข้าพเจ้าชอดอน

ประธานวุฒิสภา : ผู้เสนอเดิมได้ชอดอน และมีสมาชิกเสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ มีผู้ขบรองโดยดกคองแล้ว ผู้ใดจะเห็นเป็นอย่างอนอย่าง ถ้าไม่มีผู้ใดคักคานหรือมีความเห็นเป็นอย่างอนข้าพเจ้าชอดอนว่าประชุมอนุมัติให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ ก็คน

พระยาปรีชานฤเบศร์ : ข้าพเจ้าขอเสนอ ๕ คน

มีสมาชิกรับรอง

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ไม่ขัดข้อง

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ ๕ คน ทางรัฐบาลไม่ขัดข้อง

นายสง่า วรรณคัมภีร์ : ข้าพเจ้าขอเสนอพระยาอรรถกรมมณฑล

ประธานวุฒิสภา : ประเด็นว่าถึงจำนวนก่อน ๕ คน ผู้ใดจะคัดค้านหรือไม่ ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านหรือเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญมีจำนวน ๕ คน ขอเชิญรัฐบาลก่อน

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย :

ในจำนวน ๕ คนนี้ ถ้าไม่ขัดข้องทางรัฐบาลอยากเสนออีก ๕ คน คือ ๑. พระอร่ามมณฑล ๒. อธิบดีกรมโฆษณาการ ๓. นายพันตำรวจโท พัทธน์ นิลวชิรมานนท์ ๔. หลวงอรรถพรพิศาล

พระยาสุรธรรมราช : ข้าพเจ้าขอเสนอนายสง่า วรรณคัมภีร์

มีสมาชิกรับรอง

นายสง่า วรรณคัมภีร์ : ข้าพเจ้าขอเสนอพระยาอรรถกรมมณฑล

มีสมาชิกรับรอง

นาวาเอกหม่อมเจ้า พระปรีชา กมลตาสน์ : ข้าพเจ้าขอเสนอ พระอภัยมณีราชบุตร

LIRT

มีสมาชิกรับรอง

พระชัยบุญญา : ข้าพเจ้าขอเสนอพระยาอรรดการยัณพนธ์

มีสมาชิกรับรอง

พระยาอรรดการยัณพนธ์ : ข้าพเจ้าขอเสนอพระยาอรรดการยัณพนธ์

นฤเบศร์

มีสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : ทรขจำนวนผลวให้เลขาธิการจอ่าน

เลขานุการรัฐสภา : รายชื่อท่านกรรมาธิการมีดังนี้ ๑. พันโท

พระอร่ามรณนิต ๒. พันโทหลวงรณนิตพิชัย ๓. นายพันตำรวจโทพจน์

นิตยพัฒนานนท์ ๔. หลวงอรรดการยัณพนธ์ ๕. นายสง่า วรรณกิจ

๖. พระยาอรรดการยัณพนธ์ ๗. พลตรี พระศุภมงคลโอบอภัย ๘. พระยา

อรรดการยัณพนธ์ ๙. พระยาปริทนานฤเบศร์

ประธานวุฒิสภา : ถ้าไม่มีผู้ใดเสนอข้อขัดแย้ง ข้าพเจ้าถือว่า

ที่ประชุมสมมติ เป็นอันว่ากรรมาธิการตามรายชื่อที่เสนอมาเป็น

กรรมาธิการ ปฏิบัติภายในวันนี้

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด

ไทย : ๕ วัน

นายบรรจง ศรีเจริญ : ข้าพเจ้าขอเสนอ ๑ วัน ไม่ยกขึ้นปรวญัติ

มีสมาชิกรับรอง

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด

ไทย : ไม่ขัดข้อง

ประธานวุฒิสภา : มีสมาชิกขอเสนอ ๑ วัน รัฐสภาไม่ขัดข้อง

ผู้ใดจะเห็นเป็นอย่างไรอีกบ้าง เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นแย้ง

ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมคณะนิติบัญญัติภายใน ๑ วัน หมดกระเบื้อง
วาระ เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๑.๓๕ นาฬิกา

ประสริฐ บั้ทมะสุคนธ์	ผู้จกรายงาน
ประสริฐ ศิริสุชาต	๗
สุรินทร ลัทธการ	๗
สุชนันท์ จิตรกถิก	๗
เล็ก จารณภู	๗
จาวรตน สุนันุ	๗
โมมเมลา ลัทธการ	๗
พิพัฒน์ เอกะโรติก	๗
โชค คุยตวาทีน	๗
อุดม พลอยสังวาลย์	๗
สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ	๗
สมชาน ศุภรสมิต	๗
วิจิตร นิตะไพจิตร	๗

เจริญ ชั้ณฑโร
เลขาธิการรัฐสภา

ศิริธรรมมาธิเบศ
ประธานวุฒิสภา

LIART